

Sygnatura akt VI U 533/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2024 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Korzeń

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Kopala

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lutego 2024 roku

sprawy z odwołania K. O.

od decyzji z dnia 6 listopada 2023 roku, znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o niezrealizowane świadczenie

oddala odwołanie.

Tomasz Korzeń

VI U 533/23 UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z dnia 6.11.2023 r. odmówił K. O. prawa do niezrealizowanego świadczenia za październik 2022 r. po K. N. (1). Wskazał, iż rozpoznając wniosek odwołującej ostateczną decyzją z 25.10.2022 odmówił przyznania niezrealizowanego świadczenia. Odwołująca złożyła kolejny wniosek o wypłatę. Nie przedłożono nowych dowodów. Na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2021.291; dalej jako ustawa) wniosek nie został uwzględniony.

K. O. wniosła o zmianę decyzji i wypłatę spornego świadczenia. Podniosła, iż pozwany nie poinformował jej że ma przedstawić nowe dowody w sprawie. Opiekowała się siostrą, prowadziła z nią wspólne gospodarstwo domowe.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. N. (1) była bezdzietną panną. Zmarła 9.10.2022 r. Była uprawniona do enty rodzinnej, dodatku pielęgnacyjnego, renty socjalnej i świadczenia uzupełniającego w kwocie 3171,40 zł netto.

dowód: akt zgonu k. 8, decyzja k. 31 akt pozwanego, zaświadczenie k. 42 a.r.

K. O. jest jej siostrą.

19.10.2022 r. złożył wniosek o wypłatę niezrealizowanego świadczenia. Do wniosku dołączyła akt zgonu i postanowienie o ustanowieniu jej kuratorem. Ostateczną decyzją z 25.10.2022 pozwany odmówił przyznania niezrealizowanego świadczenia, wskazując iż nie należy do grona osób uprawnionych do wplaty niezrealizowanych świadczeń.

dowód: wniosek k. 34-36, postanowienie k. 38, decyzja k. 40 a.r.

20.09.2023 złożyła kolejny wniosek o wypłatę niezrealizowanego świadczenia. Do wniosku nie dołączyła żadnych dokumentów.

dowód: wniosek k. 44-9-36, postanowienie k. 38, decyzja k. 40 a.r.

K. N. (1) była osobą niepełnosprawną, leżącą. Opiekę nad nią sprawowała matka, a po jej śmierci siostra przyrodnia K. O.. Wydatki zmarłej obejmowały podkłady, maści, specjalne jedzenie. Wnioskodawczyni podawała jej posiłki, rozdrabniała jedzenie, robiła zakupy, opiekowała się nią.

Wnioskodawczyni pracuje, zarabia około 3500 zł miesięcznie. Ojciec wnioskodawczyni, a ojczym zmarłej pracuje za granicą.

dowód: orzeczenia k. 8,9-10, zeznania wnioskodawczyni k. 19

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2023.1251; dalej jako ustawa) w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli:

- 1) po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość;
- 2) decyzja została wydana w wyniku przestępstwa;
- 3) dowody, na podstawie których ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe;
- 4) decyzja została wydana na skutek świadomego wprowadzenia w błąd organu rentowego przez osobę pobierającą świadczenie;
- 5) decyzja została wydana w oparciu o inną decyzję lub orzeczenie sądu, które zostało następnie uchylone, zmienione albo stwierdzono jego nieważność;
- 6) przyznanie świadczeń lub nieprawidłowe obliczenie ich wysokości nastąpiło na skutek błędu organu rentowego.

Ubezpieczona wraz z ponownym wnioskiem nie złożyła żadnych dowodów. Powołała się jedynie na to, że zmarła była jej siostrą i pozostawała między innymi na jej utrzymaniu (k.51 a.r.). Decyzja pozwanego jest prawidłowa. Odwołująca bowiem po uprawomocnieniu się decyzji nie złożyła nowych dowodów. Nie ujawniono także nowe okoliczności istniejących przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń. Już w pierwotnym wniosku odwołująca wskazywała, że jest siostrą zmarłej (k.35 a.r.).

Niezależnie od powyższego odwołanie nie jest uzasadnione również merytorycznie. Art. 136 ustawy stanowi, iż w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku - małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku - innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała ta osoba.

Zmarła nie miała małżonka a ni dzieci. Wnioskodawczyni nie należy do kręgu osób uprawionych po niej do renty rodzinnej, albowiem nie została wymieniona w art. art. 67 ust. 1 ustawy. Zgodnie z jej treścią do renty rodzinnej uprawnieni są następujący członkowie rodziny spełniający warunki określone w art. 68-71:

- 1) dzieci własne, dzieci drugiego małżonka oraz dzieci przysposobione;
- 2) przyjęte na wychowanie i utrzymanie przed osiągnięciem pełnoletności wnuki, rodzeństwo i inne dzieci, z wyłączeniem dzieci przyjętych na wychowanie i utrzymanie w ramach rodziny zastępczej lub rodzinnego domu dziecka;
- 3) małżonek (wdowa i wdowiec);
- 4) rodzice.

Tym samym aby nabyć uprawnienie do wypłaty renty rodzinnej i dodatku pielęgnacyjnego winna wykazać, że zmarła pozostawała na jej utrzymaniu. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na także ustalenia. Zmarła uprawniona była do świadczeń w wysokości zbliżonej do zarobków wnioskodawczyni. Świadczenia te stanowiły praktycznie dwukrotność minimalnej emerytury. Wskazywane przez wnioskodawczynię w jej zeznaniach wydatki nie przekraczają kwoty świadczeń. Niewątpliwie odwołująca opiekowała się siostrą, pielęgnowała ją, przyczyniała się do zaspokajania jej potrzeb. Niemniej porównanie dochodów sióstr oraz zgromadzony w sprawie materiał dowody nie pozwalają na przyjęcie, iż K. N. pozostawała na otrzymaniu wnioskodawczyni.

Ustawa z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz.U.2023.2194) i ustawa z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (Dz.U.2023.156) nie zawierają uregulowań dotyczących niezrealizowanych świadczeń. Odesłania z art. 15 pkt 1 ustawy o rencie socjalnej jak i z art. 7 ust. 1 pkt. 1 ustawy o świadczeniu uzupełniającym wykluczają odpowiednie stosowanie art. 136 ustawy. Ustawodawca potraktował te świadczenie jako świadczenia osobiste, przysługujące wyłącznie uprawnionym. Tym samym przepis art. 136 ustawy nie ma zastosowania do niepobranej renty socjalnej i świadczenia uzupełniającego.

Dokonując ustaleń w sprawie Sad oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy i aktach pozwanego. Również zeznania wnioskodawczyni Sąd uznał za wiarygodne.

Wobec powyższego odwołanie jako niezasadne oddalono (art. 477¹⁴ § 1 KPC)

Tomasz Korzeń